

ГЛУПАВАТА ЖЕНА ЯКУТСКА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Лина Бакалова, 2016

chitanka.info

ГЛУПАВАТА ЖЕНА^[0]

Един човек бил женен за много глупава жена. Как ли не се опитвал да я вразуми, на нея все не ѝ идвал умът и човекът вече се бил видял в чудо какво да прави.

Един ден двамата намерили на пътя торба със сребърни монети. Отнесли я вкъщи и мъжът казал:

— Не трябва да казваме никому за това имане, иначе ще дойдат да ни го вземат!

И той скрил торбата на тайно място. Но понеже си познавал жената, човекът решил да вземе по-сигурни мерки. Той бил поставил капани в горите, а в езерните води бил заложил рибарски мрежи. Същия ден, когато намерили парите, той отишъл на езерото, извадил уловената риба и я занесъл в гората. Там извадил от капаните уловените зайци, а на мястото им сложил рибата. После се върнал на езерото и пуснал зайците в мрежите. Като се прибрали вкъщи, казал на жена си:

— Хайде да идем да наобиколим капаните и мрежите, че да видим какво се е хванало.

Те отишли първо на езерото и като изтеглили първата мрежа, що да видят — в нея имало заек!

Същото се оказалось и с останалите мрежи — във всяка от тях се мъдрел по един заек.

— Но как така — извикала жената — зайци да се хващат в мрежи!

— Ами, хващат се понякога — казал мъжът.

После отишли в гората. А там, всяка от ямите, които служели за капани, била пълна с риба.

— А това как е възможно? — извикала тя. — Риби да се ловят с капани!

— Ами, ловят се — отвърнал пак мъжът.

Те се върнали в селото и минали покрай къщата на кмета. Няколко неиздоени крави в обора на кмета недоволно мучали.

— Кой реве така? — запитала жената.

— Това е кметът — отвърнал мъжът. — Жена му го бие с пръчка, защото е забравил да издои кравите.

— Горкият кмет! — казала жената.

Не минало много време и жената забравила обещанието си и се похвалила на съседките за парите. Стигнало и до ушите на кмета. Той извикал мъжа и го разпитал, но мъжът всичко отричал. Тогава кметът му заповядал да доведе и жена си, за да разпитат и нея. Мъжът завел жена си при кмета. Кметът я запитал:

— Я кажи сега, вие намерихте ли торба с пари на пътя?

— Намерихме — отвърната жената, — само не казвай на никого, че ще ни ги вземат.

— Нека да каже кога сме ги намерили — обадил се мъжът.

— Как кога — извикала жената, — не помниш ли, това беше в деня, когато се хвана риба в капаните и зайци в мрежите, а кметът ревеше, защото жена му го биеше, че не е издоил кравите.

— Какви ги дрънкаш, безумна жено! — извикал кметът.

— Смилете се над нея, господарю, тя не е с всички си и не знае какво говори — казал мъжът и кметът ги пуснал да си отидат вкъщи.

Мъжът видял, че така повече не може да продължава и решил да даде на жена си добър урок.

Вечерта, щом тя си легнала да спи, той отишъл в обора и заклал един млад бивол. Одral го така, че кожата му останала съединена с рогата, копитата, муцуната и опашката, почистил ги и отнесъл всичко това вкъщи. На другия ден било неделя и още в ранни зори забили камбаните на черквата за утринна служба.

— Ставай жено — извикал той, — да видиш каква нова дреха съм ти приготвил. Бързо, че ще закъснеем за черква.

Той й помогнал да облече биволската кожа, сетне зашил прорезите, като нагласил муцуната с рогата, опашката и копитата по местата им. Те забързали към черквата и жената се клатушкала като крава, която ходи на задните си крака. Тъй като още не се било съмнело, хората не виждали добре какво се задава и всеки, който ги срещнел по пътя, падалничком от ужас, а жената си мислела, че ѝ се

кланят заради новата дреха. Като пристигнали в черквата, тя разбутала хората с тежките си копита, замушкала ги с рогата си, а те се отдръпвали ужасени. Така тя се настанила на най-личното място: отпред, близо до олтара, та всички да я видят. Тогава хората прекъснали своите молитви, а на псалтовете и певците от църковния хор пението секнало и се зачули възгласи:

— У-у-у, това е дяволът!

Тълпата се люшнала към изхода и повлякла мъжа и глупавата му жена. А тя започнала да вика заедно с всички:

— Дяволът, дяволът!

Но когато излязла, слънцето вече се било издигнало, всички видели каква е работата и ядосани я подгонили. По пътя награбили сопи и тояги, налагали я и викали:

— Удряйте, хора, да изгоним дявола!

Докато стигне до къщата си, от биволската кожа нищо не останало, паднали и рогата, и копитата. Жената побързала да се скрие вътре само по риза, ужасена и посрамена. Ала от този ден тя започнала да се замисля над постъпките си. И ако все пак понечвала да направи някоя глупост, мъжът ѝ казвал:

— Хайде сега, да не се налага пак да гоним дявола!

И оттогава те заживели по-добре.

Илюстрация: Валерий Каррик, 1914.

[0] Якути (саха) — тюркски народ, коренното население на Република Саха (Якутия), която е част от Руската федерация и е разположена в североизточен Сибир. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.